

[Indenrigsministeren]

til drøftelse i dag. Det er slet ikke den problemstilling, vi drøfter, og derfor mener jeg, vi skal holde os til det emne, vi har til debat her i dag. Jeg mener fortsat det, jeg sagde, og det har ikke noget med decentralt system, eller hvad man ellers politisk kan skyde mig i skoene, at gøre.

Det har ganske simpelt noget at gøre med, at jeg mener, vi skal have den fornødne ekspertise i disse sager, når jeg sagde, at noget af det, vi skal overveje, er, hvilke sager der kan påklages lokalt, hvilke sager amtsrådene direkte skal stå til ansvar for selv, og hvilke sager der er af en sådan karat, at de må klages centralt.

Jeg mener i virkeligheden, at der ligger en tredeling i forslaget, fordi man foreslår et lokalt ankesystem, en klage til sygehuskommunerne og samtidig en central klage. Det synes jeg måske er at gøre lige rigeligt ud af det.

Til det sidste, som blev sagt fra forslagsstillernes side, skal jeg sige, at jeg på nuværende tidspunkt ikke er i stand til mere detaljeret, end jeg har gjort, ud fra de principper, jeg har nævnt, at løfte sløret for, hvad jeg har i tankerne i ministeriet, men jeg vil inden ret længe være i stand til også at fortælle kommunaludvalget, hvad den kommende lovgivning nærmere vil gå ud på.

Jeg håber, og det skal blive det sidste, jeg siger her, at vi kan blive enige om at samle et stort, bredt flertal om et forslag på dette område. Jeg mener faktisk, at der har været så megen kritik af systemet, at vi må føle, at nu er vi nødt at få det lavet om.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 99:

Forslag til folketingsbeslutning om initiativer vedrørende ikke-autoriserede lægemidler og helbredelsesmetoder.

Af Agerschou (SF) m.fl.

(Fremsat 12/2 85).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Det beslutningsforslag om ikke-autoriserede lægemidler og helbredelsesmetoder, som vi skal behandle nu, er stort set identisk med det, der blev fremsat af de samme forslagsstillere for et lille års tid siden. Jeg er naturligvis glad for, at vi kan drøfte forholdene omkring naturhelbredelse, alternativ medicin osv., som der jo har været en stor udvikling inden for igennem de sidste år og en måske stadig stigende interesse for i befolkningen og her.

Men når dette er sagt, så vil jeg straks tilføje, at jeg fortsat ikke kan støtte de konkret foreslåede initiativer på området, uanset hvor spændende jeg i øvrigt synes den debat er. Jeg synes ikke, debatten for et år siden pegede i retning af, at der var en udtalt interesse for at etablere et offentligt organ, der skulle forestå en afprøvning m.v. af ikke-autoriserede lægemidler og helbredelsesmetoder. Heller ikke udviklingen i det forløbne år peger på et behov for et organ af den art. Så jeg undrer mig måske en lille smule over, at vi nu igen skal behandle et stort set identisk forslag.

For nogen tid siden, i efteråret 1984, lavede Danmarks Apotekerforening og Helsebranchens Leverandørforening en aftale om etablering af en vurderingsordning for naturmedicin. Jeg har tidligere over for udvalget givet udtryk for, at jeg er noget skeptisk over for denne vurderingsordning, fordi den på en eller anden måde vil blåstemple nogle præparater fremfor nogle andre, og fordi forbrugerne med ordningen kunne få det indtryk af vurderingen, at den ikke kun omfatter en garanti for, at præparaternes indhold faktisk svarer til den deklaration, der står på den, men også at præparaterne havde

[Indenrigsministeren]

en bevist gavnlig virkning, og det bliver det altså vanskeligt at give en garanti for.

De forhold, der gør, at jeg er skeptisk over for Apotekerforeningens og Helsebranchens vurderingsordning, gør sig, kan man gætte, også gældende med hensyn til en vurderingsordning i mere offentlig regie. En vurderingsordning vil for det fåtal af præparater, den i praksis vil kunne omfatte, alene kunne gå på kvaliteten af indholdet og ikke på præparaternes eventuelt gavnlige virkning. Jeg tror derfor, at en sådan vurderingsordning mere vil vildlede end vejlede forbrugerne, og det gavner jo i hvert fald ikke sagen.

Men da vi behandlede det lignende beslutningsforslag i foråret 1984, fremhævede ordføreren for forslagsstillerne, hr. Agerschou, at det i første omgang heller ikke var hensigten at få etableret et afprøvningsorgan, men at det måske mere var hensigten at skabe et organ, der kunne bidrage til, at vi fik noget mere viden om naturhelbredelsesmidler og -metoder, og også et forum, hvor autoriserede og ikke-autoriserede behandlere kunne få mulighed for at samarbejde.

Jeg går ud fra, at det stadig er hensigten med forslaget, og den tankegang kan jeg altså tilslutte mig, for jeg finder det i høj grad værdifuldt, at vi får sådan nogle muligheder for samarbejde mellem de traditionelle og de alternative behandlere, fordi jeg tror, de gensidigt kan hente inspiration hos hinanden, men også udveksle erfaringer med hinanden.

Jeg tror, de to parter kan lære ikke så lidt af hinandens metoder.

Det har derfor været dejligt at se, at der i det sidste års tid fra forskellig side er taget initiativ til skabelse af sådanne forskellige platforme, hvor parterne kan snakke sammen. Der er jo, som vi ved, en gruppe læger, der har etableret Dansk Selskab for Biologisk Medicin, som vil arbejde for forståelse for og udbredelse af biologisk medicin. Dermed mener jeg faktisk, der er taget et væsentligt skridt til en vigtig opblødning af lægernes holdning til alternative behandlingformer.

Dansk Selskab for Integreret Medicin vil den 1. maj i år åbne et kursuscenter i Rantum, og centeret skal bl.a. benyttes til kurser for patienter, der søger såvel autoriseret som alternativ medicinsk behandling, og herudover udbyder man kurser i sundhedspædagogik og integreret medicin, ligesom centeret

vil drive forskning. Såvel brugere og naturhelbredere som læger er med i Dansk Selskab for Integreret Medicin, og det er i virkeligheden, synes jeg, et meget fint eksempel på et samarbejde mellem den ortodokse og den alternative medicin og et initiativ, som vi kan hilse med tilfredshed.

Desuden har foreningen Naturhelbredelsens Fremme siden 1979 arbejdet med at forbedre mulighederne for at udnytte naturmedicinen til at forebygge, lindre og helbrede. Og sidste år, altså i 1984, har foreningen indvalgt en læge i bestyrelsen og har samtidig gjort et fremstød for at få læger til at melde sig ind i foreningen og til i højere grad at interessere sig for naturmedicinsk behandling.

Jeg synes, disse tiltag er vigtige. Det er vigtigt med sådanne initiativer, og jeg føler, at der her er skabt nogle righoldige muligheder for, at viden og udvikling og samarbejde mellem forskellige behandlergrupper, såvel de autoriserede som de ikke-autoriserede inden for naturhelbredelsesområdet, kan fortsættes og styrkes, og det synes jeg er utroligt positivt.

Jeg tror nemlig, at området, som altså også har min store interesse, får den bedste udvikling og fremtid, hvis de aktiviteter, der foregår, sker, uden at de får et mere officielt præg eller bliver for autoriseret. Det er måske en af hemmelighederne ved det ikke-autoriserede systems succes, at det netop ikke er autoriseret. Jeg tror nemlig, at hvis vi gør det alt for voldsomt autoriseret, så vil en del af kraften i disse behandlingsmetoder faktisk falde væk.

Jeg mener, at lovgivningen i dag indrømmer både naturmedicinen og de utraditionelle helbredelsesmetoder et rimelig frit spillerum og dermed også nogle gode arbejdsrammer i det kommende samarbejde. Derfor kan jeg ikke støtte det fremsatte beslutningsforslag om, at det offentlige skal etablere et forum for indsamling af viden og erfaringsudvikling, sådan som det er foreslået, for det arbejde er allerede i fuld gang på alle mulige leder, og på den måde tror jeg vi gavner sagen bedst.

Taanquist (S):

Jeg stoler jo ikke rigtig på, at indenrigsministeren er så positiv, som det kunne lyde

[Taanquist]

heroppefra, men jeg kan i hvert fald sige, at vi klart støtter forslaget, som vi også tidligere har gjort det. Nu er det oven i købet blevet en lille smule bedre, fordi det i hvert fald ikke er kædet sammen med en reklamefinansiering.

Herudover lægger vi vægt på, at de alternative behandlere nu også skal medvirke positivt i denne sag, og jeg skal ikke lægge skjul på, at det er et stort område, og at det er svært at overskue. Men der er i den senere tid sket det, at de alternative behandlere har oprettet deres egne organisationer, dels Sammenslutningen af Alternative Behandlere, og dels Dansk Selskab for Integreret Medicin, og indenrigsministeren nævnte også et par andre organisationer, og vi håber, at de hver for sig vil være med til at gøre hele det alternative behandlingssystem mere overskueligt, både af hensyn til de mange mennesker, der vitterlig søger de alternative behandlere, og ikke mindst af hensyn til de, om end små, bevillinger, der er nødvendige for at kunne opfylde dette beslutningsforslag, som vi altså støtter.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Da vi sidste gang havde næsten det samme beslutningsforslag til behandling, nævnte jeg, at man skulle sikre tilstrækkelige ressourcer til en afprøvning af ikke-autoriserede lægemidler og helbredelsesmetoder som dem, der er omhandlet her, og jeg nævnte, at man ikke har præciseret nærmere, hvad en afprøvning eller hvad tilstrækkelige ressourcer er, men der tales meget bredt om ikke-autoriserede lægemidler og helbredelsesmetoder. Hvis vi skal pålægge regeringen at lovgive på det område, bliver vi nødt til at lave grænser, rutiner og systemer. Det tror jeg netop ville kunne dræbe de initiativer, der er taget på dette område. For vores nuværende medicinske system hviler jo på naturvidenskabeligt grundlag. Det vil sige, at afprøvninger af præparater og helbredelsesmetoder er lovbundne og veldefinerede, men samme entydighed og rutine findes ikke for naturmedicin.

Den teknologiske udvikling har i 1900-tallet også sat sine spor i hele medicinindustrien, for nu kan man virkelig filtrere, så man kan fremelske stoffer, som kan bruges på ganske specifikke sygdomme. Det vil sige, at

behandlingen efterhånden er blevet mere organorienteret.

Men man kan jo se, hvordan der sideløbende nu er en stigende interesse for og erkendelse af, at helbredelse går mod det hele menneske. Der sker en stadig udvikling, og derfor er det glædeligt, at man kan se de initiativer, der er taget ikke mindst fra Dansk Selskab for Biologisk Medicin, for det er jo netop de områder, som gør lidt op med den gamle, meget stramme naturvidenskabelige prøvemethode. Dansk Selskab for Integreret Medicin, der vil starte i Ranum, går et skridt videre. Det vil sige, udviklingen er i gang.

Den konservative gruppe og jeg mener, at man på nuværende tidspunkt skal følge de eksperimenter, som man på frivillig basis er begyndt på, og som befolkningen også har været med til at igangsætte, og vi kan ikke anbefale folketingsrådet at pålægge regeringen at udfærdige lovforslag i overensstemmelse med beslutningsforslaget. Vi er bange for, det netop vil sætte grænser, vi ikke ønsker her; for naturmedicin eller ikke-autoriserede lægemidler, som det jo også hedder, og helbredelsesmetoder, der ikke går på det enkelte organ, har vores store interesse og bevågenhed, ligesom vi kan se det i befolkningen.

SF skal ikke have utak, fordi de har rejst spørgsmålet, men den konstruktion, der foreligger her, håber jeg vi kan bløde op på, således at vi kan mødes i at se, hvad der kommer fra de gode kræfter, der er i gang på området, og ikke bremse dem.

Bente Nielsen (V):

Beslutningsforslag nr. B 99 er i det store og hele en genfremsættelse af et tilsvarende forslag fra SF, som vi behandlede i sidste samling. Jeg skal derfor nøjes med at henholde mig til, hvad jeg på venstres vegne fremførte dengang, hvilket fremgår af Folketings-tidende 1983-84, 2. samling, sp. 3919.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

De ikke-autoriserede lægemidler og helbredelsesmetoder er naturligvis et område, der kan sætte sindene i bevægelse. Det er klart, fordi de vedrører det kostbareste, vi har, nemlig vores helbred. Gamle dages snak om kvaksalveri er til en vis grad forstummet, og gamle husråd er igen kommet til ære og værdighed, og også videnskaben godkender,

[Dagmar Mørk Jensen]

at folks vilje og tro på helbredelse har betydning. Der er stiftet indtil mange foreninger for forskellige alternative behandlinger, og man forsøger at samarbejde. Heldigvis er man også kommet så langt, at der er tilløb til samarbejde med lægerne. Samtidig har vi fået begrebet helsekost, og der kommer mange forskelligartede meldinger fra lægevidenskaben, så man i hvert fald har mistet sin barnetro på, at nogen gruppe besidder den evigt gældende sandhed, også på sundhedsområdet.

Men det, der kan gøre én betænkelig ved det foreliggende beslutningsforslag, er, at en eller anden form for offentlig autorisation kunne indgyde en falsk tryghedsfølelse. Det gælder ikke mindst de patienter, der føler, at de ikke kan komme længere ad den normale lægevej, og allerværst er faren for, at nogle kunne undlade at søge læge for en alvorlig lidelse.

Men når det er sagt, skal det altså gentages, at vi betragter det som noget glædeligt, at der ser ud til at kunne ske et samarbejde mellem læger og alternative behandlere. Vi kender jo også alle sammen eksemplet med kiropatorerne, der efter nogle års samarbejde med lægerne har opnået en væsentlig grad af autorisation.

Det er helt tydeligt, at tendensen i samfundet går i retning af at vise en mere liberal indstilling i disse sager, og vi mener derfor, at man passende kunne benytte udvalgsarbejdet til at få oplyst, hvad der kan bygges på det arbejde, der er udført siden 1973, hvilke samarbejdsforsøg der er i gang – også dem, ministeren omtalte – hvordan de fungerer, og hvad der eventuelt kan være behov for af offentlig medvirken, herunder om lægeloven lægger unødige hindringer i vejen for samarbejdsforsøg.

Vi vil som sagt tage endelig stilling til forslaget efter udvalgsarbejdet.

Steffensen (KrF):

SF nævner i bemærkningerne til sit forslag, at der sidste år, da vi havde et lignende forslag til behandling – det var i øvrigt den 5. april 1984 – var en udbredt, men uforpligtende sympati fra ordførerne. Jeg kan i og for sig godt forstå, at SF skriver det i bemærkningerne, for det er helt rigtigt, at der var den udbredte sympati, som vi også har

mødt i dag, da vi drøftede det sidste gang. Det i sig selv er selvfølgelig noget glædeligt, men måske skulle vi prøve at komme lidt længere end til den udbredte sympati, og derfor synes vi også, det er godt, at forslaget kommer her fra SF i den lidt anden skikkelse, for både det og det, at vi i det hele taget drøfter problemerne i folketinget, gør, at der sker noget på området. Bl.a. er ministerens lydhøre holdning over for de såkaldte græsrodsbevægelser på dette område meget vigtig, og den bar ministerens tale her i dag også tydeligt præg af.

Der sker virkelig noget ganske enestående i forhold til det, vi har kendt før. Ministeren nævnte nogle punkter, og hr. Taanquist nævnte andre. Sammenslutningen af Alternative Behandlere er en af de ting, der er blevet organiseret i årets løb; Dansk Selskab for Biologisk Medicin er et andet initiativ; Dansk Selskab for Integreret Medicin er et tredje initiativ, og Naturhelbredelsens Fremme er et fjerde initiativ. Sidste år efterlyste vi netop, at der kom en struktur på området, der gør det muligt at tage alle disse alternative helbredere seriøst, når de fremlægger deres synspunkter. For helt givet er det, at der er behov for dem, og at befolkningen ønsker at gøre brug af dem. Det viser statistikken med al ønskelig tydelighed, når op mod 20 pct. af befolkningen benytter dem.

Derfor synes jeg, vi skulle koncentrere os om at rydde de hindringer af vejen, der kunne være for, at græsrodsbevægelserne på dette område kan fortsætte.

Jeg tænker på, at der er den åbenbare uretfærdighed over for de alternative helbredere, at de er pålagt en indbetaling til staten via moms. Når mennesker søger de alternative helbredelsesmetoder, er det deres sag, og det betaler de for. Dermed belaster de ikke det offentlige sundhedssystem. Var det så ikke rimeligt, at man i hvert tilfælde ikke på dette område pålagde dem en ekstra afgift til staten gennem moms? Jeg synes, vi skulle overveje det, og jeg så gerne, om vi kunne komme det skridt videre, for så ville man i det mindste skabe samme vilkår for de alternative behandlere som det øvrige system.

Sundhedsstyrelsen er noget andet, de alternative behandlere føler som et problem, og det kan jeg godt forstå, for sundhedsstyrelsen burde efter kristeligt folkepartis opfattelse være mere åben over for disse alternative

[Steffensen]

behandlere. Var det ikke en idé, at vi også fik de alternative behandlere repræsenteret i sundhedsstyrelsen?

Vi vil se positivt på forslaget.

Poulsgaard (FP):

Jeg tror gerne, procenttallet er 20, som hr. Steffensen lige har sagt; jeg ved i hvert fald, der sidder i hundredvis af danskere rundt omkring i ikke-lægelige venteværelser, og de får virkelig hjælp. Det er ikke humbug det hele, for hvis det havde været humbug, ville et oplyst folk som det danske ikke blive ved og blive ved med det. Disse zoneterapeuter, og hvad de nu kaldes, hjælper virkelig mange mennesker, og dermed sparer de også samfundet for store, store summer. Det er 100 pct. sikkert.

På den baggrund synes mit parti også, det var på tide, at vi begyndte at se lidt på det. Dette forslag til folketingsbeslutning, vi her behandler, tiltaler os. Jeg kan ikke sige, om det er helt, som vi ville have lavet det, hvis vi skulle have udarbejdet det, men vi kan nok støtte det ved den endelige behandling.

Maisted (FD):

Der er ikke noget at sige til, at mange læger er på vagt over for kvaksalveri og er på vagt over for, at en hvilken som helst kan nedsætte sig og kalde sig naturlæge og dermed give mennesker et håb om helbredelse, som der ikke er dækning for. Men vi er jo kommet langt på dette område, og det, der er mere bekymrende, er, at man ikke har en positiv indstilling til at undersøge problemerne, for det er vitterlig sådan, at mange af de såkaldte naturlæger eller helbredere har fremvist gode resultater; ellers var der jo heller ingen grund til, at folk søgte dem i så stort et antal, som de gør. Men dér støder man på det problem, at lægerne nægter at undersøge de resultater, der er opnået hos alternative behandlere, og det gør de med den begrundelse, at det er forbudt at behandle mennesker uden for det autoriserede lægesystem. De kan roligt afvise dem, fordi de ved, at ingen af disse alternative behandlere tør lægge vægt på, at de ved en bestemt behandlingsmåde har opnået positive resultater, for så risikerer de at blive slået i retten for kvaksalveri, og det synes jeg lægerne benyt-

ter sig af i stedet for at være positive og undersøge tingene.

Selve det system at bruge andre midler har jo været kendt i flere hundrede år, og der er også læger, der har benyttet sig af den metode – homøopati – hvor man med meget små mængder af forskellige stoffer mener at kunne opnå fornuftige resultater, og de har vitterlig også kunnet påvise resultater. Men de er alle sammen blevet afvist, fordi de autoriserede bruger ganske andre metoder og kun har kendskab til disse metoder, for selvfølgelig kræver det også stor viden at bruge andre midler end dem, der er autoriseret.

SF foreslår, at der skal foretages en undersøgelse, og det burde være en pligt for de autoriserede læger systematisk at undersøge de midler, der anvendes, som man i forvejen har kendskab til. I hvert fald burde vi være kommet så langt, at man uden videre kunne styrke samarbejdet imellem de læger, der er positivt indstillet over for de alternative helbredere eller behandlere, eller hvad vi skal kalde dem, på en sådan måde, at de har henvisningsret til dem, når de har tillid til, at der er nogle, der er i besiddelse af en tilstrækkelig stor viden til, at de kan løse problemerne i samarbejde med læger. Jeg er bestemt også positivt indstillet over for den tanke, hr. Steffensen fremkom med, nemlig at man strøg momsen på dette område. Det er simpelt hen en urimelighed, og det ville ikke betyde ret meget for statskassen at miste disse midler.

Desuden er der det forhold, at de alternative behandlere også er indstillet på at få en autoriseret uddannelse, sådan at de mennesker, der opsøger dem, får sikkerhed for, at de er i besiddelse af en ganske bestemt viden og indsigt, og kan det gøres i et samarbejde med lægerne – og det burde det faktisk kunne – var vi nået langt.

Agerschou (SF):

På et tidspunkt i sit indlæg udtalte indenrigsministeren undren over, hvorfor folketinget igen skulle behandle et forslag fra SF om de alternative helbredelsesmetoder; indenrigsministeren syntes åbenbart, at vi havde talt nok her i folketinget om den sag. Når ministeren undrer sig, er det, fordi ministeren sjældent hører efter, når der bliver debatteret i folketinget. Med lidt forsigtighed kunne man nemlig, sidste gang vi behandlede et

[Agerschou]

lignende forslag, konstatere et flertal for nogle initiativer på området, og det er faktisk den konstatering fra foråret 1984, der er baggrunden for, at forslaget i en let omarbejdet form er blevet genfremsat.

Jeg vil ikke gentage de mange gode grunde, der er til, at der bliver taget initiativer på dette område; mange af dem er også nævnt af de øvrige ordførere i dag.

Vi har valgt at formulere et forslag, som er forsigtigt. Det, vi foreslår, er blot at sikre tilstrækkelige ressourcer til en indsamling og systematisering af viden om samt afprøvning af ikke-autoriserede lægemidler, og at dette arbejde udføres i et forum, hvor ikke-autoriserede behandlere kan samarbejde med videnskabeligt uddannede behandlere. Det er faktisk alt, hvad vi foreslår, og vi mener egentlig ikke, at der er nogen særlig revolution i det, men vi er enige med kristeligt folkepartis ordfører i, at det er på tide, vi kommer nogle skridt fremad på dette område.

Så vidt jeg forstod, var indenrigsministeren enig i meget af den tankegang, der ligger bag vores forslag, bl.a. at det var vigtigt, at ikke-autoriserede behandlere kunne samarbejde med videnskabeligt uddannede behandlere, men samtidig glædede indenrigsministeren sig over, at dette samarbejde er i gang, og at der har været en stigning i det i løbet af det år, der er gået, siden vi sidst behandlede vores forslag.

Det er rigtigt, hvad indenrigsministeren har konstateret, og det synes vi er helt fint, men det er klart vores indtryk, at præcis de samme mennesker, som er gået i gang med et sådant arbejde, også ønsker dette lidt mere officielle forum, det lidt mere officielle organ, som vi lægger op til. Det hænger sammen med mange ting, og jeg vil blot nævne en enkelt, som hr. Steffensen også var inde på, nemlig at de alternative behandlere oplever en meget traditionsbunden modstand mod det, de arbejder med, i sundhedsstyrelsen, og det er i hvert fald, sådan som jeg har forstået det, en af baggrundene for, at man gerne vil etableres på et lidt mere officielt plan.

Men i øvrigt er jeg enig med indenrigsministeren i det, hun sagde om, at vi skulle passe på, at de uautoriserede helbredelsesmetoder ikke blev lige så autoriserede som dem, vi allerede har. Men indenrigsministeren skal også lægge mærke til, at vi lægger meget

blødt op i vores forslag. Vi er klar over den fare, og det er en fare, vi hele tiden skal være opmærksom på at undgå.

Men som sagt mener vi, det er vigtigt, at vi kommer nogle skridt fremad, og derfor er jeg glad for, at jeg endnu en gang kan konstatere en bred velvilje over for de tanker, der ligger bagved, og – tror jeg også nok – en vilje til, at vi kommer nogle skridt videre. Hvilke skridt det skal være, vil afhænge af udvalgsarbejdet, og jeg håber, at vi i denne omgang får et seriøst udvalgsarbejde, og at vi i denne folketingsssamling ender med konkrete skridt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 95:

Forslag til folketingsbeslutning om revision af reglerne om huslejestøtte til kollegier.

Af Albrechtsen (VS) m.fl.
(Fremsat 8/2 85).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Boligministeren (Bollmann):

Ved fremsættelsen sidste forår af det lovforslag, der indførte en helt ny huslejetilskudsordning, gjorde jeg nøje rede for baggrunden for den foreslåede ordning. Jeg fremhævede bl.a., at hensigten var inden for en uændret ramme på 20 mill. kr. at sikre for det første en større egeninteresse i at begrænse udgiftsstigninger, for det andet en bedre sammenhæng mellem lejens størrelse og det